

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СХІДНОУКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА ДАЛЯ
ЛУГАНСЬКИЙ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ЕКСПЕРТНО-
КРИМІНАЛІСТИЧНИЙ ЦЕНТР МВС УКРАЇНИ
ТОВ НАУКОВО-ВИРОБНИЧЕ ПІДПРИЄМСТВО "ЗОРЯ"
ГО "АСОЦІАЦІЯ ФАРМАЦЕВТІВ УКРАЇНИ"
КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД «ЛУГАНСЬКА ОБЛАСНА МАЛА
АКАДЕМІЯ НАУК УЧНІВСЬКОЇ МОЛОДІ»

„Майбутній науковець – 2021”

матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції
з міжнародною участю

3 грудня 2021 року
м. Северодонецьк

Северодонецьк, 2021

Майбутній науковець – 2021 : матеріали всеукр. наук.-практ. конф. з міжнар. участю
3 груд. 2021 р., м. Сєверодонецьк. / укладач В. Ю. Тарасов – Сєверодонецьк : Східноукр. нац.
ун-т ім. В. Даля, 2021. – 355 с.

- the extensity of analysis. Such methods of analysis as break-even and equilibrium do not take into account such activities of the enterprise as competitiveness, creditworthiness, business activity, etc;

- availability of access to detailed information about the activities of the enterprise. If such exists, it is worth choosing a comprehensive or coefficient approach [3].

Conclusions. The financial condition of the enterprise is a complex concept that is the result of the interaction of all elements of the system of financial relations of the enterprise, determined by a set of production and economic factors and characterized by a system of indicators reflecting the availability, location and use of financial resources.

Thus, five main methods of analyzing the financial condition of the enterprise have been identified, each of which contains a list of advantages and disadvantages. The most time-consuming, as it turned out in the analysis process, are coefficient, complex and integrated methods. Also the main disadvantage of these methods is the lack of a stable set of regulatory values. Break-even and equilibrium methods were faster methods of estimation. Although they have their drawbacks, for example, ignoring some aspects of the enterprise, namely: competitiveness, business activity, creditworthiness, and so on.

References:

1. Averina, M.YU. Analiz ta otsinka finansovoho stanu pidpryyemstva: shlyakhy pokrashchennya /M. YUAverina // Aktual'ni problemy ekonomiky. – 2012. – №9. – S. 92-100;
2. Komarytsya L.L., Kitsak YU.H. Analiz finansovoho stanu pidpryyemstva u kryzovykh umovakh ekonomiky [Elektronniyresurs] / Rezhym dostupu: http://www.rusnauka.com/9_DN_2010/Economics/61392.doc.htm.
3. Martsyn, V.S. Nadiynist', platospromozhnist' ta finansova stiykist' -osnovni skladovi otsinky finansovoho stanu pidpryyemstva // Ekonomika, finansy, pravo. – K.: Vyshcha shkola, 2009. – №7. – S. 26-29.

АСПЕКТИ КОНСТРУЮВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ МОДЕЛІ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Мельничук В. І., аспірант кафедри політичних інститутів та процесів

Марчук В. В., проф., д.і.н., завідувач кафедри політичних інститутів та процесів

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника

1 квітня 2014 р. в Україні схвалили Концепцію реформи місцевого самоврядування (МСВ) та територіальної організації влади, і саме від цієї дати бере початок новий якісний етап формування ефективної системи регіонального врядування. Загалом, усі ці процеси підпорядковані реформі децентралізації влади, мета якої – передача повноважень, у тому числі й фінансових, та ресурсів від державної влади якнайближче до людей, тобто органам місцевого самоврядування. Зрозуміло, що тим самим збільшується й відповідальність органів МСВ, які мають одночасно проводити організаційну роботу у громадах й опановувати новий досвід адміністративного управління.

Докорінні перетворення у територіальній організації влади мали супроводжуватися внесенням змін до Конституції України та ухваленням пакету відповідних законів, які б унормовували різні аспекти місцевої самоврядності. І якщо конституційний процес в Україні протікає повільно, адже зміни до Основного закону й досі не внесено, то законодавча база поповнилася ухваленими Законами «Про добровільне об'єднання територіальних громад», «Про співробітництво територіальних громад», «Про засади державної регіональної політики» та ін., а також оновленими Бюджетним та Податковим кодексами, новим Виборчим кодексом.

Конструювання національної моделі територіальної організації влади, починаючи з 2014 р., відбувається доволі стрімко й відчутно. Передусім, це аргументовано зміною: меж територіальних утворень, кількості районів, змісту та значення територіальної громади. У червні 2020 р. Кабінет міністрів України затвердив новий адміністративно-територіальний устрій базового рівня, який уособлюють 1469 територіальних громад. Вже у липні того ж року Верховна Рада України прийняла постанову про скорочення кількості районів – з 490 до 136. Території нових районів складаються з сільських, селищних та міських територіальних громад. У жовтні 2020 р. в Україні пройшли перші місцеві вибори на новій територіальній основі громад і районів.

Основними аспектами зміни територіальної організації влади в Україні є: правовий – розробка нового та вдосконалення чинного законодавства, яке регламентує реформу децентралізації; економічний – щодо взаємозв'язку між проведенням вказаної реформи та економічним розвитком країни і навпаки; соціальний – стосується спрямованості децентралізації на задоволення соціальних потреб людей; організаційний – охоплює поетапний процес реформування, який орієнтований на створення спроможних органів місцевого самоврядування. Наразі у територіальній організації влади вирішилися завдання з визначенням територій, їхніх меж, розмірів. Наступний актуальний аспект – владний, тобто про повноважність цих територіальних одиниць. І нехай районів стало менше, але районний рівень самоврядування лишився. І тепер Україна потребує конкретизації і розмежування повноважень обласних, районних, міських, селищних та сільських рад. Як зазначає Р. Бедрій, у ході децентралізації та утворення об'єднаних громад особливої актуальності набули чинники, пов'язані з уточненням меж громад і районів, розподілом майна та розділення компетенції між ОТГ і районами тощо. Ситуацію ускладнює відсутність законодавства, яке б чітко визначало порядок утворення, реєстрації адміністративно-територіальних одиниць і населених пунктів [1, с. 57]. Дійсно, гостро стоїть питання унормування діяльності рад районного рівня, адже їхні повноваження та фінансова спроможність зараз характеризуються як диспропорційні, зокрема через те, що райони «успадкували» спільну комунальну власність, яку мають передати новоствореним громадам, які, у свою чергу, закон не зобов'язав цю власність приймати. У разі, якщо узгодження інтересів не відбувається, райони мусять утримувати об'єкти за рахунок неіснуючого на цьому рівні фінансування. Це одна з суперечностей, які перебувають на стадії нормативного врегулювання.

Фахівці у сфері місцевого самоврядування постійно виявляють нові прогалини у законодавчій регламентації функціонування представницьких та виконавчих органів МСВ. Суттєві із них зумовлені тим, що більшість одиниць базового рівня не підтверджують наявності достатнього економічного потенціалу для свого розвитку. Водночас, доведено, що життєздатні територіально-адміністративні утворення повинні мати високий фінансово-економічний, інституційний та кадровий потенціали для забезпечення належного рівня надання послуг населенню та соціально-економічного поступу. Окремо стоїть проблема поступової деградації системи сільського розселення та прискорена депопуляція населення малих сільських громад.

Резюмуючи викладені тези, наголосимо, що у політичній площині України одночасно відбуваються два важливі процеси: євроінтеграція як курс на зближення з Євросоюзом з метою подальшого вступу та децентралізація – відцентрування влади і надання значного обсягу повноважень громадам, що також нерозривно пов'язано з євроінтеграційним напрямком. Адже серед провідних умов реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні – дотримання принципу субсидіарності, який є головною ознакою взаємодії всіх рівнів влади в Європі. Попри складності першого етапу

децентралізаційної реформи, неоднозначні оцінки спроможності новостворених територіальних громад, нетривалу апробацію функціонування суб'єктів місцевого самоврядування з новими управлінськими функціями, вітчизняні та зарубіжні експерти вважають вказану реформу однією з найефективніших за останнє десятиліття державотворення й у рамках виконання умов Угоди про асоціацію України та Європейського Союзу. Відповідно, лише через консультації та запозичення позитивного досвіду європейських держав, у першу чергу, в контексті Європейської концепції належного територіального врядування (good governance), комунікацію центру та регіонів, підвищення фахової обізнаності місцевих управлінців, консолідацію повноважень органів місцевого самоврядування Україна зможе не лише перейти на новий етап реформи децентралізації, але й уможливити функціонування ефективної моделі територіальної організації влади.

Література:

1. Муніципальна реформа в контексті євроінтеграції України: позиція влади, науковців, профспілок та громадськості. *Тези доповідей Третньої щорічної всеукраїнської науково-практичної конференції* (м. Київ, 06 грудня 2019 р.). К.: ТОВ «ВІ ЕН ЕЙ ПРЕС», 2019. 228 с.
2. Портал «Децентралізація». URL: <https://decentralization.gov.ua/> (дата звернення: 25.11.2021)
3. Про добровільне об'єднання територіальних громад. Закон України від 05.02.2015 р. № 157-VIII. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/157-19> (дата звернення: 25.11.2021)

УПРАВЛІННЯ ОПЕРАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ СТРУКТУРИ ЗА ЦЕНТРАМИ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ НА ПРИКЛАДІ БІЗНЕС-НАПРЯМУ «РОСЛИННИЦТВО»

Дмитровський Н.В., магістрант групи МОА-21дм

Христенко Л. М., доцент кафедри менеджменту та маркетингу, к.е.н., доцент

Східноукраїнський національний університет імені Володимира Даля

Господарська діяльність сучасних аграрних великотоварних підприємницьких структур (агрохолдингів) відбувається під впливом великої кількості чинників як зовнішнього, так і внутрішнього середовища, більшість з яких мають негативний вплив на їхню фінансово-економічну стабільність та ефективність функціонування у поточній і довгостроковій перспективах. Головним ускладненням функціонування аграрних об'єднань є те, що вони у своєму складі намагаються інтегрувати різні специфічні та суміжні з ними бізнес-напрями. Результатом такого поєднання має стати потужний синергійний ефект на користь перебігу операційних процесів за основними бізнес-напрямами агрохолдингів. Проте, велика кількість і складна структура зв'язків господарських операцій у межах кожного бізнес-напрямку та між ними, приводять до виникнення значних (подекуди неосяжних) обсягів оперативної інформації, що негативно позначається на своєчасності та якості управлінських рішень, особливо у найважливіших (виробничо-операційного та комерційного) секторах. Саме це наводить на думку про створення ефективної системи управління циклами операційної діяльності та процесами, що їх складають. Виконати таку настанову допоможе якісно сформована система управління за центрами відповідальності.

Слід зауважити, що під центром відповідальності розуміється структурне групування (у формі підрозділу, служби, сектору та ін.), яке є органічним елементом організаційної структури підприємства та має свого керівника, що повністю контролює перебіг та